

**FRAMSELD REGLUGERÐ FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR
(ESB) nr. 152/2013**

2019/EES/25/05

frá 19. desember 2012

**um viðbætur við reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 648/2012 að því er varðar
tæknilega eftirlitsstaðla um eiginfjárkröfur fyrir miðlæga mótaðila (*)**

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUSAMBANDSINS HEFUR,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins,

með hliðsjón af álitum Seðlabanka Evrópu ⁽¹⁾,

með hliðsjón af reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 648/2012 frá 4. júlí 2012 um OTC-afleiður, miðlæga mótaðila og afleiðuviðskiptaskrár ⁽²⁾, einkum 3. mgr. 16. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Með reglugerð (ESB) nr. 648/2012 er m.a. komið á varfærniskröfum fyrir miðlæga mótaðila til að tryggja að þeir séu öruggir og traustir og uppfylli alltaf eiginfjárkröfur. Þar sem áhættu sem stafar af stöðustofnunarstarfsemi er miklu leyti mætt með ráðstöfun sérstaks fjármagns ættu slíkar eiginfjárkröfur að tryggja að miðlægur mótaðili hafi ávallt nægilegt eigið fé vegna greiðslufallsáhættu, mótaðilaáhættu, markaðsáhættu, rekstraráhættu, lagalegrar áhættu og viðskiptaáhættu sem ekki er þegar mætt með ráðstöfun sérstaks fjármagns, og að hann geti á skipulegan hátt slitið eða endurskipulagt starfsemi sína ef þörf krefur.
- 2) Að því er varðar tæknilega staðla ætti að taka sérstakt tillit til eiginfjárfarna sem gerðar eru til lánastofnana og verðbréfafyrirtækja vegna þess að miðlægir mótaðilar standa frammi fyrir svipaðri áhættu og lánastofnanir og verðbréfafyrirtæki þegar þeir stunda starfsemi sem ekki er mætt með ráðstöfuninni. Einnig ætti að taka tillit til viðeigandi hluta meginreglna um innviði fjármálamarkaða sem gefnar eru út af greiðslu- og uppgjörnefndinni og Alþjóðasamtökum eftirlitsaðila á verðbréfamarkaði („meginreglur CPSS-IOSCO“). Til að tryggja að þeir geti skipulagt eðlileg slit eða endurskipulagningu á starfsemi sinni ættu miðlægir mótaðilar að hafa yfir nægu fé að ráða til að standa straum af rekstrarkostnaði eins lengi og þörf er á. Miðlægur mótaðili ætti á þeim tíma að geta komið á hvers konar fyrirkomulagi til að endurskipuleggja mikilvægustu starfsemi sína, þ.m.t. með því að endurfjármagna, skipta um stjórnendur, endurskoða starfsstefnur sínar, endurskoða uppbyggingu kostnaðar og gjalda, endurskipuleggja þjónustuna sem hann veitir, innleysa stöðustofnunarafn sitt eða renna saman við

miðlægan mótaðila eða framselja stöðustofnunarstarfsemi sína til annars miðlægs mótaðila. Meðan á slitum eða endurskipulagningu miðlægs mótaðila stendur verður hann að geta haldið áfram rekstri sínum. Í því tilviki getur einhver kostnaður, s.s. markaðskostnaður, lækkað, á meðan annar kostnaður, svo sem málsvarnarkostnaður, hækkað. Þess vegna telst notkun árlegs vergs rekstrarkostnaðar vera viðeigandi nálgun fyrir raunverulegan kostnað meðan á slitum eða endurskipulagningu rekstrar miðlægs mótaðila stendur. Til þess að taka tillit til mismunandi reikningsskilavenja hjá miðlægum mótaðilum ætti rekstrarkostnaður að teljast í samræmi við alþjóðlega reikningsskilastaðla sem innleiddir eru í samræmi við reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins nr. 1606/2002 frá 19. júlí 2002 um beitingu alþjóðlegra reikningsskilastaðla ⁽³⁾ eða í samræmi við takmarkaðan fjölda annarra reglna sem gilda á því sviði eins og tilgreint er í lögum Sambandsins.

- 3) Þar sem eigið fé ætti ávallt að vera nægt til að tryggja eðlileg slit og fullnægjandi vernd gegn viðkomandi áhættu, eins og gerð er krafa um í 2. mgr. 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 648/2012, er nauðsynlegt að innleiða snemmvíðvörðunartæki sem gerir lögbærum yfirvöldum mögulegt að fá vitneskju með nægum fyrirvara um þær aðstæður þegar eigið fé miðlægs mótaðila liggur nærri eiginfjárkröfum, með því að koma á tilkynningarmörkum sem samsvara 110% af eiginfjárkröfum.
- 4) Þrátt fyrir að erfitt sé að magngreina áhættu í tengslum við rekstraráhættu er tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2006/48/EB frá 14. júní 2006 um stofnun og rekstur lánastofnana ⁽⁴⁾ viðeigandi viðmiðun til að fastsetja eiginfjárkröfur fyrir miðlæga mótaðila. Í samræmi við tilskipun 2006/48/EB ætti skilgreiningin á rekstraráhættu að taka til lagalegrar áhættu að því er varðar tæknilega staðla um eiginfjárkröfur fyrir miðlæga mótaðila.
- 5) Tilskipanir Evrópuþingsins og ráðsins 2006/48/EB og 2006/49/EB um eiginfjárkröfur verðbréfafyrirtækja og lánastofnana ⁽⁵⁾ eru viðeigandi viðmiðanir í þeim tilgangi að koma á eiginfjárkröfum sem ná yfir greiðslufallsáhættu, mótaðilaáhættu, markaðsáhættu og rekstraráhættu sem ekki er mætt með ráðstöfun sérstaks fjármagns þar sem þær eru svipaðar þeim sem lánastofnanir eða verðbréfafyrirtæki nota.

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjút. ESB L 52, 23.2.2013, bls. 37. Hentar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 112/2018 frá 31. maí 2018 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn (bíður birtingar).

(1) Hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindunum.

(2) Stjút. ESB L 201, 27.7.2012, bls. 1.

(3) Stjút. EB L 243, 11.9.2002, bls. 1.

(4) Stjút. ESB L 177, 30.6.2006, bls. 1.

(5) Stjút. ESB L 177, 30.6.2006, bls. 201.

- 6) Miðlægur mótaðili þarf ekki að eiga eigið fé fyrir viðskiptastöður og framlög í vanskilasjóð, sem leiðir af fyrirkomulagi um rekstrarsamhæfi, ef kröfur 52. gr. og 53. gr. reglugerðar (ESB) nr. 648/2012 eru uppfylltar. Hins vegar ef þessar kröfur eru ekki uppfylltar gætu tengingar á milli miðlægra mótaðila aukið áhættu þeirra ef tryggingarnar sem þeir leggja fram eru ekki varðar til fulls og gjaldþrotsvarðar, eða ef framlög í vanskilasjóði eru í hættu ef stöðustofnunaraðili miðlæga mótaðilans sem tekur við tryggingunni lendir í vanskilum. Í slíkum tilvikum ættu lántökugjöld því að gilda um framlög í vanskilasjóði og viðskiptastöður hjá öðrum miðlægum mótaðilum. Til að forðast smitunaráhrif ætti meðferð framlaga í vanskilasjóð hjá öðrum miðlægum mótaðila almennt að vera varfærnari en meðferð áhættuskuldbindinga lánastofnunar vegna miðlægs mótaðila. Ekki ætti að taka tillit til eigin fjármagns miðlægs mótaðila sem notað er sem framlag í vanskilasjóð hjá öðrum miðlægum mótaðila að því er varðar 2. mgr. 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 648/2012, þar sem því er ekki fjárfest í samræmi við fjárfestingarstefnu hans. Einnig ætti það ekki að vera tvítalið að því er varðar útreikning á áhættuvegnum áhættuskuldbindingum sem stafa af þessum framlögum.
- 7) Tíminn sem þarf til að tryggja skipuleg slit miðast fyrst og fremst við þá stöðustofnunarþjónustu sem einstakur miðlægur mótaðili veitir og því markaðsumhverfi sem hann starfar í, einkum í þeim tilvikum þegar annar miðlægur mótaðili getur tekið við þjónustunni. Því ætti fjöldi þeirra mánaða sem þarf vegna slita að vera grundvallaður á mati miðlæga mótaðilans, með fyrirvara um samþykki lögbærs yfirvalds. Að lágmarki þarf að kveða á um sex mánuði til að tryggja skynsamleg mörk eiginfjárfrafnanna.
- 8) Viðskiptaáhætta vísar til þeirra áhættu sem miðlægur mótaðili tekur út frá eigin skilvirkni sem og vegna hugsanlegra breytinga á almennum viðskiptaskilyrðum sem líklegt er að geti skaðað fjárhagsstöðu hans í kjölfar tekjuskerðingar eða útgjaldaaukningar sem leiðir til taps sem verður að færa til lækkunar á eigin fé hans. Þar sem viðskiptaáhætta er mjög háð aðstæðum sérhvers miðlægs mótaðila og getur stafað af ýmsum þáttum á borð við óskilvirkt verklag, óhagstæðar markaðsaðstæður, lítil viðbrögð við tækniframförum eða slaka framkvæmd á starfsstefnum, ætti eiginfjárfrafan að byggjast á eigin mati miðlægs mótaðila, með fyrirvara um samþykki lögbærs yfirvalds. Setja skal lágmarksviðmið til að tryggja skynsamleg mörk eiginfjárfrafnanna.
- 9) Evrópska bankaeftirlitsstofnunin hafði náið samstarf við seðlabankakerfi Evrópu og samráð við Evrópsku verðbréfamarkaðseftirlitsstofnunina áður en hún lagði fram drögin að tæknilegu stöðlunum sem þessi reglugerð byggist á. Hún hefur einnig haft opið samráð við almenning um drögin að tæknilegu eftirlitsstöðlunum, greint mögulegan tengdan kostnað og ávinning og óskað eftir álitni hagsmunahópsins um bankastarfsemi, sem

komið var á fót í samræmi við 37. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 (1),

- 10) Reglugerð þessi byggist á drögum að tæknilegum eftirlitsstöðlum sem Evrópska eftirlitsstofnunin (Evrópska bankaeftirlitsstofnunin) hefur lagt fyrir framkvæmdastjórnina.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

I. gr.

Eiginfjárkröfur

1. Eigið fé miðlægs mótaðila, þ.m.t. óráðstafað eigið fé og annað eigið fé, skal ávallt nema a.m.k. samanlagðri fjárhæð:
- eiginfjárfrafnna miðlæga mótaðilans vegna slita eða endurskipulagningar á starfsemi hans, sem reiknaðar eru út í samræmi við 2. gr.,
 - eiginfjárfrafnna miðlæga mótaðilans vegna rekstrar- eða lagalegrar áhættu, sem reiknaðar eru út í samræmi við 3. gr.,
 - eiginfjárfrafnna miðlæga mótaðilans vegna greiðslufalls-, mótaðila- og markaðsáhættu, sem reiknaðar eru út í samræmi við 4. gr.,
 - eiginfjárfrafnna miðlæga mótaðilans vegna viðskiptaáhættu, sem reiknaðar eru út í samræmi við 5. gr.
2. Miðlægur mótaðili skal búa yfir verklagi til að greina alla áhættuþætti sem geta haft áhrif á yfirstandandi starfsemi hans og skal meta líkurnar á hugsanlegum neikvæðum áhrifum á tekjur hans eða útgjöld og eiginfjárstöðu hans.
3. Sé eigið fé miðlægs mótaðila skv. 1. mgr. lægra en 110% af eiginfjárkröfum eða lægra en 110% af 7,5 milljónum evra („tilkynningarmörk“) skal hann tilkynna lögbæra yfirvaldinu um það án tafar og halda því upplýstu a.m.k. vikulega þar til eigið fé miðlæga mótaðilans er aftur komið yfir tilkynningarmörkin.
4. Slík tilkynning skal vera skrifleg og hafa að geyma eftirfarandi:
- lýsingu á ástæðum þess að eigið fé miðlæga mótaðilans er undir tilkynningarmörkunum og lýsingu á skammtíma-horfum um fjárhagsstöðu hans,

(1) Stjttð. ESB L 331, 15.12.2010, bls. 12.

b) Ítarlega lýsingu á þeim ráðstöfunum sem miðlægi mótaðilinn hyggst gera í þeim tilgangi að tryggja að eiginfjárkröfurnar séu áfram uppfylltar.

2. gr.

Eiginfjárkröfur vegna slita eða endurskipulagningar

1. Miðlægur mótaðili skal deila í árlegan vergan rekstrar-kostnað sinn með tólf til að ákvarða mánaðarlegan vergan rekstrarkostnað og margfalda niðurstöðuna með tímabilinu til slita eða endurskipulagningar á starfsemi sinni, sem skal ákvarðað skv. 2. mgr. Niðurstaða þessa útreiknings er það eigið fé sem krafist er til að tryggja að slit eða endurskipulagning á starfsemi miðlæga mótaðilans fari fram með skipulegum hætti.

2. Til að ákvarða tímabilið til slita eða endurskipulagningar á starfsemi sinni sem vísað er til í 1. mgr. skal miðlægur mótaðili leggja fram eigið mat á viðeigandi tímabili til slita eða endurskipulagningar á starfseminni hjá hinu lögbæra yfirvaldi til samþykkis, í samræmi við valdsvið þess skv. III. bálki reglugerðar (ESB) nr. 648/2012. Áætlað tímabil skal vera nægilega langt til að tryggja, þ.m.t. við erfiðar markaðsástandstæður, að slit eða endurskipulagning á starfsemi hans, endurskipulagning á rekstri hans, innlausn stöðustofnunarstafns hans eða framsal á stöðustofnunarstarfsemi hans til annars miðlægs mótaðila fari fram með skipulegum hætti. Í matinu skal taka tillit til seljanleika, stærðar, eftirstöðvatíma (e. *maturity structure*) og hugsanlegra hindrana yfir landamæri að því er varðar stöður miðlæga mótaðilans og tegund stöðustofnaðra afurða. Tímabilið til slita eða endurskipulagningar á starfsemi hans sem notað er til útreiknings á eiginfjárkröfu skal vera að lágmarki sex mánuðir.

3. Miðlægur mótaðili skal uppfæra mat sitt á viðeigandi tímabili til slita eða endurskipulagningar á starfsemi sinni hvenær sem veruleg breyting verður á forsendum matsins á og leggja fram uppfært mat hjá lögbæra yfirvaldinu til samþykkis.

4. Að því er varðar þessa grein skal rekstrarkostnaður metinn í samræmi við alþjóðlega reikningsskilastaðla (IFRS) sem innleiddir eru samkvæmt reglugerð (EB), nr. 1606/2002 eða í samræmi við tilskipanir ráðsins 78/660/EBE⁽¹⁾, 83/349/EBE⁽²⁾ og 86/635/EBE⁽³⁾ eða í samræmi við góðar reikningsskilavenjur þriðja lands sem álitnar eru jafngildar IFRS í samræmi við reglugerð framkvæmdastjórnarinnar nr. 1569/2007⁽⁴⁾, eða reikningsskilastaðla þriðja lands, sem heimilt er að beita í samræmi við 4. gr. þeirrar reglugerðar, eftir því sem við á. Miðlægir mótaðilar skulu nota nýjustu endurskoðuðu upplýsingar úr ársreikningum sínum.

3. gr.

Eiginfjárkröfur vegna rekstraráhættu og lagalegrar áhættu

1. Miðlægur mótaðili skal reikna út eiginfjárkröfur sínar vegna rekstraráhættu — þ.m.t. lagalegrar áhættu — sem um

getur í 1. gr. með því að nota annaðhvort grundvallaraðferðina (e. *Basic Indicator Approach*) eða þróaðar mæliaðferðir (e. *Advanced Measurement Approaches*) eins og kveðið er á um í tilskipun 2006/48/EB, sbr. þó takmarkanirnar sem kveðið er á um í 2.–7. mgr.

2. Miðlægum mótaðila er heimilt að nota grundvallaraðferðina til að reikna út eiginfjárkröfur sínar vegna rekstraráhættu í samræmi við 103. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

3. Miðlægur mótaðili skal búa yfir vandlega skjalfestu mats- og stýringarkerfi fyrir rekstraráhættu og skal ábyrgðarskipting innan þessa kerfis vera skýr. Hann skal tilgreina rekstraráhættu sína og fylgjast með viðeigandi upplýsingum um rekstraráhættu, þ.m.t. upplýsingum um verulegt tap. Kerfið skal sæta reglulegri úttekt óháðs aðila sem hefur til þess nauðsynlega þekkingu,

4. Kerfi miðlægs mótaðila til mats á rekstraráhættu skal vera samþætt áhættustýringarferlum hans með nánnum hætti. Niðurstöður þess skulu vera óaðskiljanlegur hluti ferlisins til eftirlits með og stýringar á rekstraráhættusniði miðlæga mótaðilans.

5. Miðlægur mótaðili skal innleiða kerfi til skýrslugjafar til yfirstjórnar sem felur í sér að skýrslum um rekstraráhættu sé skilað til viðkomandi starfseininga innan stofnananna. Miðlægur mótaðili skal búa yfir verklagi til að grípa til viðeigandi aðgerða samkvæmt upplýsingum í skýrslum til stjórnenda.

6. Miðlægum mótaðila er einnig heimilt að sækja um leyfi til lögbærs yfirvalds síns til að nota þróaðar mæliaðferðir. Lögbæra yfirvaldið getur heimilað miðlæga mótaðilanum að nota þróaðar mæliaðferðir sem byggjast á eigin kerfum hans til mats á rekstraráhættu í samræmi við 105. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

7. Eigið fé miðlægra mótaðila sem nota þróaðar mæliaðferðir eins og tilgreint er í 6. mgr. til útreiknings á eiginfjárkröfum sínum vegna rekstraráhættu skal ávallt vera a.m.k. 80% af því eigin fé sem krafist er þegar grundvallaraðferðin skv. 2. gr. er notuð.

4. gr.

Eiginfjárkröfur vegna greiðslufallsáhættu, greiðslufallsáhættu mótaðila og markaðsáhættu sem ekki er þegar mætt með ráðstöfun sérstaks fjármagns eins og um getur í 41.–44. gr. reglugerðar (ESB) nr. 648/2012

1. Miðlægur mótaðili skal reikna út eiginfjárkröfur sínar sem um getur í 1. gr. sem samtölu af 8% af fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga sinna vegna greiðslufallsáhættu og greiðslufallsáhættu mótaðila og eiginfjárkröfum sínum vegna markaðsáhættu sem reiknaðar eru út í samræmi við tilskipanir 2006/48/EB og 2006/49/EB, sbr. þó takmarkanirnar sem kveðið er á um í 2.–5. mgr.

⁽¹⁾ Stjútíð. EB L 222, 14.8.1978, bls. 11.

⁽²⁾ Stjútíð. EB L 193, 18.7.1983, bls. 1.

⁽³⁾ Stjútíð. EB L 372, 31.12.1986, bls. 1.

⁽⁴⁾ Stjútíð. ESB L 340, 22.12.2007, bls. 66.

2. Við útreikning á eiginfjárkröfum vegna markaðsáhættu sem ekki er þegar mætt með ráðstöfun sérstaks fjármagns eins og um getur í 41.–44. gr. reglugerðar (ESB) nr. 648/2012 skal miðlægur mótaðili nota þær aðferðir sem kveðið er á um í I. – IV. viðauka við tilskipun 2006/49/EB.

3. Við útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga vegna greiðslufallsáhættu sem ekki er þegar mætt með ráðstöfun sérstaks fjármagns eins og um getur í 41.–44. gr. reglugerðar (ESB) nr. 648/2012 skal miðlægur mótaðili nota staðalaðferðina (e. *Standardised Approach*) á greiðslufallsáhættu sem kveðið er á um í 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB..

4. Við útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga vegna greiðslufallsáhættu mótaðila sem ekki er þegar mætt með ráðstöfun sérstaks fjármagns eins og um getur í 41.–44. gr. reglugerðar (ESB) nr. 648/2012 skal miðlægur mótaðili nota markaðsvirðisáðferðina sem kveðið er á um í 3. hluta III. viðauka við tilskipun 2006/48/EB og heildaraðferð fjárhagslegra trygginga (e. *Financial Collateral Comprehensive Method*) með því að beita jöfnun flökts samkvæmt eftirlitsaðferð (e. *supervisory volatility adjustments*) sem kveðið er á um 3. hluta í VIII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB..

5. Ef ekki öll skilyrðanna sem um getur í 52. gr. og 53. reglugerðar (ESB) nr. 648/2012 eru uppfyllt og ef miðlægur mótaðili notar ekki eigið fjármagn skal hann beita 1250%

áhættuvægi á áhættuskuldbindingar sínar sem stafa af framlögum í vanskilasjóð annars miðlægs mótaðila og 2% áhættuvægi á viðskiptastöður sínar hjá öðrum miðlægum mótaðila.

5. gr.

Eiginfjárkröfur vegna viðskiptaáhættu

1. Miðlægur mótaðili skal leggja fram eigið mat á því eigin fé sem nauðsynlegt er til að mæta tapi í tengslum við viðskiptaáhættu á grundvelli neikvæðra sviðsmynda er varða viðskiptalíkan hans og talist geta fyrirsjáanlegar, hjá lögbæru yfirvaldi til samþykkis í samræmi við valdsvið þess skv. III. bálki reglugerðar (ESB) nr. 648/2012.

2. Eiginfjárkröfur vegna viðskiptaáhættu skulu vera jafnháar og samþykktu matið auk þess sem þær skulu vera a.m.k. 25% af árlegum vergum rekstrarkostnaði hans. Að því er þessa grein varðar skal meta vergan rekstrarkostnað í samræmi við 4. mgr. 2. gr.

6. gr.

Reglugerð þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 19. desember 2012.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

José Manuel BARROSO

forseti.